

Párhuzamos Párhuzamos Párhuzamos valóságok valóságok valóságok

AZ egyetlen megoldás a párhuzamos valóság. Ő egy másik városban van, én pedig itt. Az a város nem túl biztonságos, ez sem, de én itt vagyok, ő pedig ott. Ha itt lenne vagy én ott, kevésbé foglalkoztatna, hogy hol biztonságos és hol nem. Rója az utcákat, az új környezettel ismerkedik. Három napja érkezett. Szerencsére a Facetime működik. Ha a kamerát is bekapcsoljuk, néha látni is lehet egy-egy nevezetes helyszínt; egy gótikus katedrális vagy valamelyik parkot. A kamera azonban hamar lemeríti a mobilt, ezért óvatosan kell vele bánni. Igaz ugyan, hogy a Lokátor applikációval térképen is követhető merre jár, de az nem pótolhatja a személyes kapcsolatot. Hogy legalább egymás hangját halljuk. Pont most kanyarodtam be abba az utcába, ahol az egyetem van, látod?, kérdezi. Látom, felelem, és tényleg ott van a neve kezdőbetűje a térképen, ahol megadta. Bocs, majd később hívlak, mondja és hirtelen leteszi.

Nem tudom, éppen mi zajlik. Találkozott valakivel, vagy valami történt? Ha igen, akkor mi? Nem látom. Nem hallom. Várom. Szakad az eső. Előbb a mobillal szerencsétlenkedem, aztán az esernyővel, éppen a Flying Tiger előtt. Végül sikerül lehúzni az ernyőt. Belépek a boltba. Nem terveztem ugyan, hogy most veszek színes gyertyákat, de itt olcsó és jó minőségű. Bent meg mégis kellemesebb mobilozni, mint esőben, ha megint hív. Nem hív. Egy pillantást vetek a Lokátorra, a nagy P. még mindig ott van a térképen, ahol volt. Ez azt jelenti, hogy ő is még mindig ott van. A pénztárnál hosszú a sor. Elöttem egy népes csapat, nők és lányok, a fejükön hidzsáb, néhány kishű. Nem beszélnek a nyelvet. Nem értik, amit a pénztáros mond. Hogy a rózsaszín plüss hattyúra csak akkor van kedvezmény, ha hármat vásárolnak belőle. Végre sor kerül rám. Fizetek. Telefonálnom kellene az adóhatósághoz, de nem biztos, hogy be tudom fejezni a beszélgetést, míg P. újra bejelentkezik Facetime-on. Mert most már biztos hív. Egy esemest is küldtem már neki, megkérdeztem, mi van.

Holnap állítólag kisüt a nap. Le kellene nyírni a kertben a fűvet.

Sikerült elhoznom az igazolványomat az egyetemről. Most már tudok diákbérletet venni, meg sok helyre ingyenesen tudok majd bemenni, mondja. Az jó, felelem, de miért tetted le az előbb olyan gyorsan a telefont? Közben cseteltem, feleli. Tudod, szombaton érkezik a Márta a családjával. Vasárnapra belépőket rendeltek a kastélyba, kérdezték, velük akarok-e menni. Elmegyek. A szökőkutak is működni fognak a parkban, az összes, egyszerre. Az nagyon szép lesz, mondom, érdemes megnézni. Most merre jársz? Ott, ahol az a régi kolostor van, tudod, melyikre gondolok, mondja. Amelyiknek a kertjében egy apáca megpillantotta Szűz Máriát 1356-ban?, kérdezem. Igen, ott, válaszolja. Ja, akkor most is azon az útvonalon gyalogolsz hazafelé, mint tegnap, mondom. Igen, feleli. Mindjárt a hadtörténeti múzeumhoz érsz, konstátálom, és szememmel követem a P-t a Lokátor applikációban. Ez a hadtörténeti múzeum?, kérdezi. Igen, az ott jobbra, felelem. És ott távol, az az aranyozott kupolás, mi?, kérdezi. Pillanat, mindjárt megnézem a térképen, felelem, és bezoomolom a google mapsen. Az a mauzóleum, mondom, ott van Napóleon sírja. Igen, most már én is megtaláltam a térképen, feleli. Ez meg itt valami katonasuli, ilyesmi van kiírva rá. Mögötte megyek el. Cool, néhány öreg a bejárat előtt a salakon golyókkal játszik, mondja és nevet. Pétanque, felelem, klasszikus francia labdajáték. Lefotózom, jelenti, és átküldi a képet esemesben. Már az építkezésnél vagyok, mondja. Akkor mindjárt otthon, vágom rá, hiszen már tegnap elmesélte, hogy a lakáshoz közel van egy nagy építkezés. Igen, feleli. Most leteszem, majd otthonról hívlak. Rendben, válaszolom.

Egy-egy utazás után valami mindig becsomagolva marad a következő utazásig. A neszeszer félig kiürítve hever a fürdőszoba polcán vagy néhány ruhadarab nejlonzacskóban a fiókos szekrényen. Hetekig. Aztán általában minden a helyére kerül, de nem ritkaság az sem, hogy a neszeszer ott áll a polcon a következő utazásig. Míg itthonról hazamegyek. Ebben az országban hosszú éveket töltöttem, többet, mint abban a másik országban ahol születtem. Ezért itthon vagyok benne. De abban a másik országban is otthon vagyok, mert ott születtem és az anyanyelvemet is onnan hoztam, meg az emlékeim felét. Ennek az országnak a nyelvét is majdnem olyan jól beszélem, mint az anyanyelvemet. Itthon vagyok, de az évek múlásával egyre idegenebbnek érzem itt magam. Magam számára is majdnem idegen vagyok. Abban a másik országban, ahol szintén otthon vagyok, enyhül ez az érzés, mikor ott vagyok. Azt nem tudom, mások mennyire tartanak ott idegennek. Azt sem tudom, ha mindig ott lakték, s nemcsak rövidebb időszakokat töltenék ott, vajon mit éreznék. Nem hiszem, hogy ez az ország hiányozna. Nem biztos azonban, hogy nem kerítene hatalmába ott is az az érzés, hogy idegen vagyok. Amíg a gyerek kicsi volt, és velünk laktunk, nem gondolkodtam efféléken. Itthon voltam itt, mert ő is itt volt. Együtt voltunk. És mikor a másik országba utaztunk együtt, ott is otthon voltunk, együtt. Pappa, mama, gyerek. Néha nagymama is. A gyerek most egy harmadik országban van. Csak virtuálisan van jelen. Egy kép a facetime-on, egy hang és egy nagy P. betű a Lokátor applikációban. Az előbb éppen azt mondta, otthonról majd hív. Ez az otthon azonban számomra nincs sem itt, sem ott. Nem vagyok benne sem itthon, sem otthon. Valójában neki sem otthona, hiszen nem ott született, nem töltött ott hosszú időt, nem beszéli az ország nyelvét és nem szerzett még barátokat. Most mégis éppen megy hazafelé, abban a harmadik országban. Vannak, akik úgy érzik, ott van az otthon, ahol éppen hosszabb ideig tartózkodnak. Mikor a gyerek az előbb azt mondta, hazafelé tart, tudom, hogy nem így értette. De nincs abban a helyzetben, hogy efféle kérdéseken törje a fejét.

A Flying Tigerből kilépve megállapítom, hogy még mindig szakad az eső. Néhány rendőrautó száguld el mellettem szirénázva. Később a neten olvasom, hogy nem messze onnan, ahol jártam, kora reggel valami leszámolás volt. A bandaháborúk egyik újabb epizódja. A bandák általában a kábítószerpiac felosztása miatt csatáznak egymással. Szokatlan, hogy az áldozat ezúttal egy nő volt. Egy fiatal anyát lőttek agyon fényes nappal, közvetlen közélről. A nő a karjában egy kisgyereket tartott. A kicsinek semmi baja nem esett, mikor az anyja lassan a földre csuklott.

Holnap állítólag kisüt a nap. Kinézek az ablakon. Le kellene nyírni a kertben a fűvet. A fűnyíró traktor sajnos éppen nem működik. Elszakadt az ékszíj. A kézi fűnyírót kell majd bevetni.

P. azt mondja, ott áll a lakás ajtaja előtt és nem tud bejutni. A kulcs elakad a zárban, hiába próbálgatja újra meg újra. Fordítsd az ellenkező irányba, ameddig csak lehet, mintha be akarnád zárni az ajtót, javaslom, és utána kezd újra kinyitni. Csinálom, feleli, de nem mozdul az ellenkező irányba sem a zár. Még egyszer, mondom, és szinte kezemben érzem a kulcsot, ahogy finom mozdulattal, hogy bele ne törjön, előbb balra, majd jobbra tekergetem. Érzéssel csináld, és ne kapkodj. Csak lassan, ne idegeskedj, mondom, miközben egyre világosabb, hogy ennek a fele se tréfa. P. senkit nem ismer a házban, a városban is alig valakit, s bár kiválóan tud angolul, ez egy olyan ország, ahol ebben a helyzetben angoltudásával nem sokra megy. Mutasd meg facetime-on, hogy néz ki. Megfordítja a kamerát. Idegen lépcsőházban egy idegen lakás ajtaja, régi típusú, talán a múlt évszázad közepéről. A kamera a kulcscsomóra közelít, lóg a zárban. Most még egyszer próbáld óvatosan ide-oda mozgatni a kulcsot, indítványozom. Sikerült még egyszer ráfordítani, jelenti. Akkor megpróbálom kinyitni. Lehet, hogy most már menni fog. A kulcs azonban nem mozdul. Félóra után mindketten feladjuk. Érzem, hogy közel a pánik, de leplezem. A tulajdonos azt mondta, elutazik, közli. Azért megpróbálom felhívni. Most leteszem. Aztán visszahívlak.

Várok. Az idegen lakás, amelybe éppen bejutni szeretne, most az ő otthona. Ott lakik, minden nap oda fog hazamenni, míg abban a városban van. Itt, ebben a városban egy felújításra szoruló, közepesen nagy ház az otthona. Ez a ház az én otthonom is. Meg P. apjáé. A ház üres. Régen nem volt az. Persze vannak benne bútorok, képek a falon, zongora, szőnyegek, virágcsokor az asztalon, és minden a helyén van, ahogy azelőtt, mégis üres. Sőt, egyre üresebb. Üres, de nem idegen.

Még mindig várok. A sütőtökből kikanalizott magokat szűrőben leöblítem, félreteszem. Hátha egyszer el akarom vetni őket. Egyszer eljöhét az idő, hogy önellátóak leszünk, és magunk termeljük meg, amire szükségünk van. Mindent nem lehet persze, de krumplit, zöldséget igen. Ha például bezárnának a boltok és élelmi-szerhiány lenne. Ez a fajta tök ugyan nem teremne meg ezen az éghajlaton, mégis elteszem a magját. Nagyon szeretem a sütőtököt. Ha a klímaváltozás robbanásszerű méreteket öltene, akár ilyen tököt, sőt, talán barackot, görögdinnyét és akár fügét is ültethetnék. A vikingek idejében voltak területek Észak-Európában, ahol a mediterránhoz hasonló volt az éghajlat. A vikingek nemcsak hadakoztak, hanem szőlőt is termeltek. Akkoriban a nap is sütött. Grönland partvidékét változatos növénytakaró borította. Innen kapta nevét.

A várakozás szétszórja a figyelmemet és feszültté tesz. Bár még valószínűbb, hogy a várakozás csak fokozza az eleve feszült és szétszórt állapotot. Nevezük ezt szorongásnak. Képtelen vagyok tizenöt percnél tovább egyetlen dologra koncentrálni, és egy-

szerre több mindennel párhuzamosan foglalkozom, lásd multitasking. A multitasking állítólag a Z generáció jellemzője, én azonban az X generáció tagja vagyok.

P. még mindig nem ír. Rápillantok a Lokátorra, azt mutatja, hogy a házban van, nem ment sehova. Valószínűleg az ajtó előtt áll és folyamatosan a tulajdonost próbálja elérni.

Míg várok, rákattintok az egyik legnagyobb napilap online felületére. Ez a hétvége viszonylag békésen telt, jelenti az országos rendőrfőparancsnok. Csak egy robantás történt, egyetlen halálos áldozat nélkül. Lövöldözés sem volt.

A mai eset viszont annál jobban felborzolta a kedélyeket. Egyesek szerint az eredeti célpont a fiatal anya, Djamila élettársa lehetett, csak neki sikerült a helyszínről elmenekülnie. Az is lehet azonban, hogy a nő korábban egy bandatag ellen tanúskodott. Djamila orvostanhallgató volt. Élettársa, a kisgyermek apja, évekkal ezelőtt egy rablásban vett részt. Az öttagú banda egy pénzszállító autót támadott meg és hatmillió euró zsákmányra tett szert. A pénz azóta sem került elő, ám a bandatagok között nézeteltérések támadtak.

Átfutok egy mondatot a mellettem heverő nyitott könyvből: „Bár a harmincéves háború vallásháborúként indult, a fő törésvonal mégis a Német-Római Birodalomban abszolutizmusra törekvő császári hatalom és az ezzel szembeálló választófejedelmek között húzódtott.”

Sikerült a fűtést megjavítani a házban?, érdeklődöm esemesben egyik barátomtól. Most csak pár napot tölt ebben a városban, azután visszamegy Dubaiba, ahol dolgozik. Ebben a városban van egy háza, ahol éppen elromlott a fűtés. Ez a ház hosszú évekig az otthona volt. De nemcsak itt van otthon, hanem abban a másik országban is, ahol én. Abban a másik országban született ő is, ott élt, és az anyanyelvét is onnan hozta. Most Dubaiban is van egy lakása, ahol otthon van, mert Dubaiban dolgozik. A fűtés azonban nem Dubaiban és nem abban a másik országban romlott el, ahol született, hanem itt, ebben a házban, ebben az országban.

Multitasking és párhuzamos valóságok.

Elindítom Mozart egyik zongoraversenyét, bár tudom, hogy a zene teljesen elvonja a figyelmemet minden másról és fokozza a szorongással vegyes melankolikus hangulatot. Persze lehet, hogy éppen ezt akarom.

Várom, hogy P. jelentkezzen.

Végre felhív P. a facetime-on. A nő, akitől a lakást bérlő, most érkezett haza. Két utazás között az éjszakát a városban tölti. Ez azért tiszta szerencse. Átküldte a férjét, de ő sem boldogult a zárral. Kihívták a lakatos, egy óra múlva jön. Most van öt óra, mondom. Hatig mit csinálsz? Semmit. Ülök a lépcsőn és beszélgetek a tulaj férjével. Tud angolul?, kérdezem. Elég jól tud, nem annyira, mint a felesége, de elég jól. Ő is francia? Réunionban született, mondja. Értem. Rendben, beszéljess. Jelentkezz, mikor jön a záras. Ha akarsz közben valamit, hívj.

A lépcsőn üldögél és beszélget. Tényleg szerencse, hogy a tulajdonost elérte. Egy óra múlva jön a záras. Remélem, nem késik. Jó, hogy néhány nap múlva megérkezik Márta, az egyik lakótárs. Nem kell majd minden nehézséggel egyedül megküzdenie az új környezetben. Aztán egy hét múlva a másik lakótárs is megérkezik. Hárman bérlik majd a lakást, három diák. Együtt könnyebb lesz.

Réunion 1638 óta a franciák birtoka, és a múlt század második felétől a fegyveres erők legfőbb támaszpontja az Indiai-óceánon. Fegyenc gyarmat is volt, majd kávé és cukornád termesztettek a szigeten. A lakosság hatvannégy százaléka afrikai. A többi indiai, pakisztáni, kínai, illetve indonéz eredetű. Csupán egy százalék francia származású fehér.

Negyedhétkor felhívom. Megérkezett a lakatos? Nem, még nem jött. Most beszél vele a pasi, a tulaj férje. Negyedhét, tizenkettő óta semmit nem ettél és semmit nem ittál, mondom. Megvárom mi lesz, de ne hívj mindig, feleli. Mikor tudok valami újat, telefonálok.

Hamar visszahív. Le kell mennem az udvarra. Egy félórán belül jön a záras. De miért kell ezért az udvarra menned? Nem tudom. Valamiért a tulaj nem akarja, hogy azalatt én is itt legyek. Nagyon furcsa, nem kellemes, felelem.

Az udvarról újra jelentkezik. Állok és nézelődöm, mondja. Miért nem ülsz le?, kérdezem. Nincs hova, de a falnak támaszkodom, mondja. Enned kellene. Ül be egy vendéglőbe a közelben. Még várok. Később hívlak, feleli.

Újabb félóra után én csörgetem meg. Mi van? Semmi új. Van aki, azóta mióta itt állok, már háromszor ment át az udvaron. Nézelődöm. Az udvaron azok járnak keresztlül, akik a másik házban laknak. Mindenki fehér, eddig csak egy feketét láttam. Ez ilyen környék, meséli. Most már tényleg menj enni, ez így beteg, szakítom félbe, lassan félnyolc. Ott van egyáltalán már a zárszerelő? Mintha hallanék valami kopácsolást, mondja. Lehet, hogy ő dolgozik. Megyek, és eszem.

A szomszédos utcában vagyok, jelentkezik be hamarosan. Egy koreai vendéglőben, Seoul Mama, úgy hívják. A Trip Adviseren nagyon jó pontokat kap. Tele is van. Elég drága hely. Most ez van, mondom, lényeg, hogy egyél végre, és igyál.

Telefonált a pasi, jelenti egy idő múlva. Visszamegyek, úgy tűnik kész a zár.

Ismét várok. Már félórája várok, mikor hív. A lakásban vagyok, mondja. De egyelőre csak úgy sikerült megcsinálni a zárat, hogy belülről működik, kívülről nem. Szóval addig itt kell maradnom, míg visszajön a lakatos. Mikor jön?, kérdezem. Holnap délelőtt. Felhív a tulaj, mikor jön. És most már nem érdekes, ha veled is találkozik a lakatos?, érdeklődöm. Azt mondták neki, hogy egy barátjuk vagyok, aki vállalta, hogy itt marad, mert ők elutaznak, válaszolja. Mindez akár gyanús is lehetne, de szerintem csak valamiért kavarnak. Talán a biztosító miatt, de holnapig már kibírjuk, felelem. Még jó, hogy tegnap bevásároltam és van itthon minden, mondja.

Bár a harmincéves háború vallásháborúnak indult, a fő törésvonal mégis a Német-Római Birodalomban abszolútizmusra törekvő császári hatalom és az ezzel szembeálló választófejedelmek között húzódott. – Ismét csak eddig jutok a könyvben. A folytatás úgyszólamint ismerős. Sok konfliktus kisebb háborúhoz vezet, sok kis háború eredménye pedig egy nagy háború. Ebben semmi új nincs. A vallási konfliktusokban sincs. Ezeket mindenki tudja, mégis gyakorolja. Vagy mindenki tudja, és éppen ezért gyakorolja. Hogy el ne felejtjük. Hogy a kollektív emlékezet megőrizze a tudást. Persze az sem kizárt, hogy mégsem tudja mindenki, és minden nagy háború egyben gyermeki rácsodálkozás arra, hogy megint idejutottunk.

Remélem, megoldódik holnap a zár probléma. Még szerencse, hogy P. tegnap terakta a hűtőszekrényt. Vacsorája, reggelije van, ebédet is tud főzni, ha esetleg kérik a lakatos.

A fűvet nem lehet lenyírni. A szerelő elvitte a traktort, hogy az ékszíjat kicserélje. Különben is három hónapja minden nap esik az eső. Hol szítál, hol szakad, hol pedig záporok követik egymást. Ilyenkor úgysem lehet nekiállni a munkának. Olyan szürke minden, mint november végén. Kákit, szebb nevén Sháron gyümölcsét is termelnék, ha az éghajlat megengedné. A vikingek idejében megtermett volna itt az is. A kertben jelenleg csak két beteg almafa van, négy ribizlibokor és néhány virágágyás, általában virág nélkül. A nárciszt nem szeretik az őzek, de a tulipán, rózsa, krókusz, lilium, őszirózsa és még számos más virág bimbóit folyamatosan lelelegelik. Sokszor a ribizlibokor ágait is lecsupaszítják és végighasítják mikor a friss hajtásokat fogukkal letépik. A sok eső hatására a fű azonban igen gyorsan nő.

Tagadhatatlan a klímaváltozás. Ebben a hónapban a sokéves átlaghoz képest harmadára csökkent a napsütéses órák száma. A klímaváltozás lassítására és végső megfékezésére azonban számtalan hatékony javaslat áll rendelkezésre. A metán kibocsátást csökkentheti például, ha lemészároljuk a szarvasmarha állomány felét. A jövő úgyszólamint a laboratóriumban készült húsoké. A húsfogyasztás különben is etikátlan, sér-

ti az állatok jogait, ezért át kellene térnünk a vegán életmódra, vagy legalábbis rovarok fogyasztásával fedezhetnénk fehérje szükségletünket. Kanadában tinédzser lányok ezrei tettek online fogadalmat, hogy míg a globális éghajlatváltozást a politikusok meg nem fékezik, nem szülnék gyermeket. Hasonló következtetést vontak le Finnországban is, ahol a cserkészmozgalom arra ösztönzi a fiatalokat, hogy önszántukból mondjanak le a családalapításról és a gyermekvállalásról. Ezek a klímaválság leküzdésére tett javaslatok egyesek szerint a kollektív öngyilkossággal egyenlőek, ám ne veszítsük szem elől a célt; a földi élet megmentését... Cél szentesíti az eszközt, mondta Machiavelli, az újkori politikatudomány atyja, aki arra jutott, hogy az etikai követelmények érvényre juttatása a politikai cselekvésben hiba.

Ebben az országban is aggodalommal figyelik az elkerülhetetlennek tűnő katasztrófa jeleit, ám a sajtóban elvétve olyan kissé eretneknek számító hangok is akadnak, melyek nem tartják helyesnek, hogy a gyermekeket és az ifjúságot még az iskolában is nap mint nap valamiféle apokaliptikus haláltáncsal ijesztgetik, mint a tudatlan középkorban boszorkányokkal, démonokkal, kísértetekkel, esetleg a patás ördöggel.

Ha úgyszincs kiút, akkor semminek nincs értelme, vonta le a következtetést egymás nyakába borulva két zokogó tizenéves egy klímátüntetésen készült interjúban.

Én még elteszem a tökmagot, a kamrában többféle vetőmagot is tárolok, s számba veszem, mit tudnék megtermelni. Kertünkben a föld tömény agyag, de ez sem tántorít el. A földművelésnek sohasem kedveztek az itteni éghajlati viszonyok, kivéve a viking aranykort. Igaz, a vetőmagot én sem jobb időkre készülve őrzöm.

Másnap tizenkettőkor még mindig nem jelent meg a lakatos. Hívd fel a tulajt. Ha nincs a városban, akkor is intézkedjen, javasolom P-nek. Oké, visszahívlak, mondja.

Várom. Tudom, hogy a klasszikus mesteremberek sehol nem híresek pontosságukról, ezért egy órát várok. Aztán esemesben érdeklődöm, mi újság. Semmi, feleli, a tulaj sem válaszol. Várom a lakatost. Csinálj valami ebédet, írom. Most főzök, feleli. Helyes, pötyögtetem a képernyőn a választ, s hozzábiggyesztek az üzenethez egy nevető szmájlit, plusz egy felfelé mutató hüvelykujjat. De csak üldözd a tulajt, teszem hozzá, miközben belegondolok, hogy P. ott van egy lakásban, ami most az otthona, és nem hagyhatja el, míg a zárat meg nem javítják. Enyhe klausztofóbiám támad.

Telefonálok. Mi újság? Kitisztul a kép. A tulajdonos lemondta a zárat, mert nem jutott egyezsége a biztosítóval. Csak akkor jön majd a lakatos, mikor a biztosító zöld jelzést ad. Most egyezkednek. A tulajdonos őrijong, hogy a szabadsága idején egy hegyvidéki tó partján, ahol ráadásul a térerő is rossz, ilyesmivel kell foglalkoznia. A zár harminc éve kifogástalanul működik, nem volt benne hiba, az előző bérlő sem panaszkodott rá soha. Nyíltan nem mondja, de részben P-t okolja a történetért. De az is lehet, hogy betörési kísérlet történt, véli a tulajdonos, és nem érdekli, meddig marad P. bezárva a lakásba.

Megvitatjuk a helyzetet. Sikerül P-t megnyugtatnom, miközben engem elfog az aggodalom. Egy másodperc alatt minden szörnyűség felvillan előttem, ami valakivel egy lakásba zárva megeshet. Igaz, kifelé azért van út, vagyis van kiút, és élelem is három napra. Ha azonban egyszer kilép, nem tud visszamenni, s megszűnik az otthon biztonsága. A kiút nem mindig azonos a megoldással. Elhagyni egy biztos helyet, ahova nem lehet visszatérni, nem megoldás.

P. vár. Várja, hogy a tulajdonos megegyezzen a biztosítóval. Én is várok. Várom, hogy a tulajdonos megegyezzen a biztosítóval. Amit meg lehetett tenni, már megtettük. Legalábbis így gondoljuk. Most arra várunk, hogy a külső tényezők is kedvezően alakuljanak. Tiszta szabadulós játék. Több feltételnek kell teljesülnie ahhoz, hogy P. kiszabaduljon. Sok feltételnek kell teljesülnie ahhoz, hogy félelmeinktől megszabaduljunk. Az világos, hogy P. helyzete előbb-utóbb megoldódik, de arra nem látok esélyt, hogy félelmeinktől valaha is megszabadulunk.

A félelem ott lohol mellettünk szüntelen, akár egy hűséges kutya. Ez közhelyesen hangzik, de legyünk őszinték, nincs olyan helyzet, amelyben ne kellene valamitől tartanunk. Maradjunk mindig éberek.

Facetime-on beszélgetünk. A kamera is be van kapcsolva, látjuk egymást. Olvasunk egymás tekintetéből. Szinte olyan, mintha egymással szemben ülnénk a konyhaasztalnál. Ez valamelyest megnyugtat, s a félelem visszahúzódik egy virtuális sarokba. A képernyőn nem látszik.

– Mikor pár napja a repülőtérre jöttem, a gyorsvasút nem is volt olyan gyors. Egy csomó helyen megállt. Olyan állomásokon, ahol a peronon rendőrök járkáltak le-fel golyóálló mellényben. A kocsí tele volt, és rajtam kívül csak egy fehér ember. Úgy látszik, arrafelé olyan városrészek vannak, ahol csak bevándorlók laknak – mondja.

Tisztában vagyok a szegregációval.

– Van olyan gyorsvasút is, ami tényleg csak a reptéren meg a városközpontban áll meg. Legközelebb majd meg kell keresned azt – mondom, és még sok minden másra gondolok, de túl messzire vezetne, ha most belebonyolódnánk a témába.

– Most nem tudok találkozni azzal a csajjal a szobafogság miatt.

– Melyik csajjal?

– Akivel az egyetemen, a welcome bulin dumáltam.

– A kolumbiaival, akiről meséltél?

– Nem. A szingapúri japán lánnyal. Japán, de Szingapúrban nőtt fel. Megbeszéljük, hogy ma vagy holnap beülünk egy kávézóba.

Sóhajtok.

– Majd máskor. Azért ez legyen a legnagyobb baj.

Ő is sóhajt.

– Egyébként a tulaj telefonált. Elintézte a biztosítót. Holnapután tízre jön a lakatos. Itt ültem végig tegnap este, itt van ma az egész nap, és az egész holnap.

– Összesen három nap. Pont kitartasz az élelemmel.

– De mit fogok addig csinálni?

– Beszélgetünk. Olvasgatsz. Van egy könyved, azt. Meg a városról a neten, hogy mit fogsz megnézni.

– Azért nem kellemes a tudat, hogy innen még két napig ki se tehetem a lábam...

Úgy látszik, ő most mérte fel, mit jelent, ha valahova be vagyunk zárva.

– Hamar eltelik az idő, meglátod – vigasztalom, remélem meggyőzően. – És mi van azzal a francia lánnyal, a régi csoporttársaddal, akivel együtt Angliában jártál tavaly egyetemre, aki most ott dolgozik a városban pár hónapig? Azzal is megbeszélted, hogy holnap találkozotok.

– Igen, de így velem se tudok.

– Nem lehet, hogy odahívod magadhoz? Viszonylag régen ismeritek egymást. Megírod neki, hogy mi a helyzet.

– Á, azt nem lehet csak így... És úgyse jönne. Egész nap dolgozik.

Hallgatunk. Több ötletem nincs. Egyedül van az idegen városban.

– Olyan jó lenne – mondja –, egyszer valakit elvinni Budapestre. Már régi vágyam, hogy megmutassam valakinek a várost. De nem tudom, kinek. Tavaly se jött össze. Akikkel tavaly Angliában jóba lettem, mindenkinek van barátja vagy barát-nője. Öten vagyunk a csapatban, összetartunk, tőkjől elvagyunk, de semmilyen nagyobb programot nem csináltunk együtt, mert ők már lekötötték magukat. Utazásról szó sem lehet.

Tudom, hogy egyre inkább ez a trend azokban a körökben, amelyekben P. mozog. Még a gimnáziumban lekötik egymást a fiatalok anélkül, hogy tudnák valójában ki a másik. Vagy milyen lesz két év múlva. Aztán élük a távkapcsolatot. Egyik itt, a másik ott tanul. Háromhavonta találkoznak.

– Ilyen fiatalon még nagyon sok minden változik az életben. Ezek a kapcsolatok sincsenek kőbe vésve. Majd találkozol egyszer olyanval is, akinek megmutathatod Budapestet, ne aggódj.

Hallgatunk.

– Azért mégiscsak a magyar lányok a legjobbak – mélázik –, van bennük valami... nem tudom megfogalmazni, de a kisugárzásuk... Á – legyint –, azok már mind foglaltak. A svéd csajok meg uncsik. Felszíneseek, buták, nem érdekli őket a kultúra és agyonsminkelik magukat. És humorérzékük sincs.

Egy darabig mérlegelem, hogy erre mit feleljek.

– Ne gondold, hogy mind foglalt. Szerintem sokan vannak hasonló helyzetben, mint te. Csak nehéz megtalálni őket. De nekik is nehéz megtalálni téged. És nem minden svéd uncsi.

– Sok magyar lány viszont nagyon provinciális. Nem tudja elképzelni, hogy egy ideig külföldön éljen, és csak a rántott húst meg a töltött káposztát hajlandó megenni.

Igaza van. Bár nem lehet általánosítani, de azt is megértem, hogy a svédeket unalmasnak találja. Egy sakkfeladványnál jóval nehezebb a globális térben megtalálni a helyünket úgy, hogy a kecske is jóllakjon és a káposzta is megmaradjon.

– Azon gondolkodom, hogy mások engem milyennek látnak. Hogy mennyire vagyok érdekes mások számára.

– Hmmm. Ez most hogy' jut eszedbe?

– Mert mindenkinek az a benyomása rólam, hogy mindig nyugodt vagyok és nagyon stabil, és nem tudom, hogy ez mások számára mennyire érdekes. Vagy mennyire unalmas. Például egy lánynak.

– Nem hinném, hogy ez bárki számára is negatív lenne. Inkább biztonságérzetet ad. És különben is, ha valakivel mélyebben megismeritek egymást, már nem foglalkozol azzal, hogy milyen benyomást tesz. Akkor ez már lényegtelen, mert a másoknak úgy vagy jó, ahogy vagy.

Lassan eltelik a nap. És eltelik a következő is. Mire az utolsó adag tészta elfogy, megérkezik a lakatos.

A kórházak előtt ahol a bandaháborúk áldozatait próbálják megmenteni, előfordul, hogy állig felfegyverzett rendőrök teljesítenek szolgálatot. A hatóságok így akarják megakadályozni a további leszámolást. Mikor valaki lőtt sebbel érkezik, minden más műtétet elhalasztanak. Felébresztik a már elaltatott kislányt, Felíciát, akinek éppen a vakbelét készültek kivenni. De Ali nagyon sok vért vesztett, talán a tüdeje is megsérült, azonnal cselekedni kell. Olyankor válik igazán kritikussá a helyzet, mikor egy nap több embert is lőtt sebbel visz be a mentő. Djamila még a kórházig sem jutott el. A lövöldözés helyszínén életét vesztesse, mikor karjában a csecsemővel lassan a földre roskadt.

Közeledik a karácsony. A kertekben, a házak ablakaiban, a tereken és az utcákon megjelennek a szokásos fénydíszítések. Lucia végigvonul az éjsötétben, fején égő gyertyakorona. Karbon lábnyoma bizonyára nem elhanyagolható. A villamosmegállóknál kiragasztott plakátokon sötétbőrű, fekete hajú, csillogó szemű kisgyerekek írnak hosszú kívánságlistákat a karácsonyi manónak. „Marxista Karácsonyi Vásár”, áll nagybetűkkel a Vészharang könyvkiadó plakátján. A szöveg háttérében Marx portréja. A kiadó logója egy térdelő alak, kezében hatalmas vörös zászlót lenget. Két kézzel markolja a lobogó rúdját.

A klímaszorongás legjobb gyógymódja az aktivizmus. Klímatüntetésekben a menet élvonalában haladjunk, zászlót vagy transzparenst tartunk a magasba, s az akusztikus hatás érdekében sípot fújunk. Készítünk szelfit a tüntetésen, melyet még a helyszínen tegyünk ki a facebookra. A közösségi médiában lájkoljuk azokat a bejegyzéseket, amelyek a földi élet elkerülhetetlen összeomlását vetítik előre, és magunk is posztoljuk a témához kapcsolódó bejegyzéseket. Persze ne feledkezzünk meg közben a környezettudatos életmódról. Személyes felelőssé-

günk természetesen jóval nagyobb, mint azé a kilencven multinacionális vállalaté, amely a Föld átlaghőmérséklet-emelkedésének ötven százalékáért felelős. Tanúsítsunk megértést azokkal a zöldpárti politikusokkal szemben, akik idő hiányában magánrepülőgéppel közlekednek két klímakonferencia között. Akkor cselekszünk helyesen, ha mi magunk lemondjuk a családdal tervezett nyári repülőutat.

A harmincéves háború idején is közlekedtek az emberek. Lóháton, lovaskocsival, ekhós szekéren, gyalogszerrel, keresztül-kasul egész Európán. Télen nem lehetett lóháton közlekedni, a lovak elakadtak a nagy hóban. Ez megnehezítette a béketárgyalásokra való eljutást. Volt olyan delegáció, amelyikre egy évig kellett várni, míg megérkezett. Még tartott a kis jégkorszak. Kemény telek uralkodtak novemberől március végéig. Nem volt takarmány, a lovak fatörzset rágcsáltak. Aztán elpusztultak, és a béketárgyalásokon fejedelmek, királyok asztalára kerültek. Mikor elfogyott a lóhús, az összegyűlt rendek kását, kenyeret és vizezett sört fogyasztottak. A tárgyalások akadoztak. Az elhúzódó hadakozások, a járványok és az éhínség alaposan megtizedelte a kontinens lakosságát. Arányaiban többen haltak meg ekkor, mint az első vagy a második világháborúban. A lutzeni csata volt a háború egyik legvéresebb csatája, de nem annyira kegyetlen, mint Magdeburg kifosztása. Ebben az egy városban huszonnégyezer ember halt meg, többségük saját otthonában égett halálra, mikor felgyújtották a házaikat. A harmincéves háború csak részben tekinthető vallásháborúnak, mert háttérben a Német-Római Császárság központosító törekvései és az ezzel szembeálló választófejedelmek konfliktusa állt.

A szerelő visszahozta a traktort, de végül teljesen leteszünk a fűnyírásról. A kert nagy része tocsog a víztől, szinte mocsaras. Az idő is hűvösebbre fordult, éjjel-nappal plusz négy-öt fok körül állandósul a hőmérséklet. Télen ez túl magasnak számít, de a fű növekedése ezen a hőmérsékleten már megáll. ■ ■ ■

Lipcsey Emőke: Budapesten született. Egerben magyar-történelem szakos tanári diplomát, Rueil-Malmaisonban orgonista, Göteborgban bölcsész, majd számítógépnyelvész diplomákat kapott. A párizsi Magyar Műhely avantgárd irodalmi-művészeti folyóirat köréből indult. Rendszeresen publikál képverseket, verseket, prózai műveket, valamint számítógépes hangköltészeti és vizuális művekkel kísérletezik. Az utóbbi években főleg a regényírás felé fordult. Legújabb regénye, *A vadnyúl bukfencet vet* (Kortárs, Budapest, 2017) svéd változata 2020 januárjában jelenik meg. Szépírói munkássága mellett műfordítással, újságírással és svéd–magyar kulturális csereprogramok szervezésével is foglalkozik. Jelenleg Svédországban él.